

В аспекті відповідального здійснення влади, окремого розгляду потребує поняття «шкоди», завданої діяннями (діями чи бездіяльністю) відповідних суб'єктів. Мається на увазі, чи поняття «шкода» щодо інтересів народу, громади та людини розглядати в аспекті тільки незаконності їхніх актів, діянь і рішень, чи також в аспекті порушення або невиконання принципу так званої «ефективної поведінки», коли до особистісно чи суспільно «шкідливого» та протиправного відносимо не тільки незаконне, а також і неефективне, неекономічне, неоптимальне діяння тощо будь-яких суб'єктів та органів здійснення влади, зокрема, органів здійснення державної влади та органів здійснення місцевого самоврядування, їх посадових осіб. Юридизація в ширшому сенсі поняття «шкоди» в аспекті протиправних актів, діянь та рішень, до яких відносимо також «неефективну поведінку», на наш погляд, матиме значний як безпосередній, так і релятивний вплив на діяння всіх суб'єктів здійснення влади.

Література

1. Конституція України URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення: 08. 11. 2020).
2. Радіонова Л. О. Партисипативна демократія як імператив демократизації політичної системи України. / Л. О. Радіонова // Україна і Світ: політичні процеси у глобальному та регіональному вимірі: зб. матеріалів Міжнародної наук-практич. конференції / [редкол.: С. А. Копилов, С. Г. Вонсович та ін.]. Кам'янець-Подільський : Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка, 2019. С. 159-166.

СОЦІАЛЬНА ЗГУРТОВАНІСТЬ РЕГІОНУ

А.А. Хмелєвська, студентка 3 курсу Навчально-наукового Інституту економіки і менеджменту

Л.О. Радіонова канд. філос. наук, доцент, доцент кафедри філософії і політології

Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова, Україна

Актуальність дослідження соціальної згуртованості обумовлена соціальною напруженістю, відсутністю стабільної зайнятості, суттєвою поляризацією населення за економічним статусом, проблемами демографії, криміналізацією. Соціальна ізоляція неадаптованих груп призводить до динаміки процесів нерівності, що не дозволяє створити рівний доступ до ресурсів, які визначають якість життя. Згуртоване суспільство відрізняється балансом культури і соціальної структури, зберігає стабільність, поки

деструктивна поведінка не загрожує інтеграції. Залучення концепту згуртованості дозволяє аналізувати не тільки установки і цінності спільноти, а й механізми досягнення солідарності, за допомогою нормативних вимог і інститутів, що перешкоджають маргіналізації та ізоляції соціальних груп (інвалідів, безробітних, пенсіонерів). Так, Л. О. Радіонова при аналізі соціальної згуртованості в якості концепції соціального розвитку міста, розглядає її націленість на соціокультурну інтеграцію, згладжування бар'єрів всередині міста з метою підвищення його сталого розвитку [1]. Прийняття та розуміння суспільних інтересів, вміння свідомого здійснення самостійної діяльності виражається в соціальній активності. Під «Активністю» в даному випадку мається на увазі можливість і бажання розвитку і навчання, «пасивність» протиставляється як переважне прагнення до соціальних гарантій [2, с. 21]. Важливо, що соціальна активність проявляється як здатність не тільки адаптуватися до зовнішнього середовища, а й змінювати його під свої інтереси. Виділення готовності до виконання соціально значимої діяльності, безумовно, є важливим для аналізу соціальної активності особистості. Системний підхід до розкриття цілісності соціальної активності дозволив визначити її як вищу форму активності людини, здатність діяти свідомо, змінюючи навколишню дійсність. Так, Радіонова Л. О. зазначає, що процес соціального розвитку міста неможливий без широкого залучення міських спільнот, без розвитку нестандартних форм соціальної активності [3].

У той же час, високий рівень соціальної активності ще не передбачає беззастережне слідування інтересам соціуму і прийняття його цінностей. Показники соціальної активності в практиці управління соціальним розвитком характеризуються через підвищення ефективності зворотного зв'язку від населення до суб'єктів управління, раціоналізації взаємодії суб'єктів соціальної дії і управлінських рішень, підвищення їх обґрунтованості щодо інтересів і потреб соціальних груп.

Певним складним індикатором, який служить для оцінки подій в структурі соціальної згуртованості регіону, є соціальна справедливість. Соціальна справедливість аналізується з позиції сприйняття людьми реалізації базисних соціальних прав, володіння реальними можливостями розвитку своїх здібностей, можливості забезпечення задоволення потреб.

Проблема соціальної справедливості належить до кола питань, які перебували в центрі уваги ще з часів стародавніх мислителів. У наукових дослідженнях соціальна справедливість виступає як одна з універсальних цінностей, регулятор поведінки людей, а також ступінь відповідності здібностей конкретних індивідів, рівня їх соціальних якостей фактичному стану в суспільстві. Соціальна справедливість тісно пов'язана з соціальним самопочуттям, що відображає рівень напруги у суспільстві.

Внутрішня структура соціальної справедливості містить у собі об'єктивну нерівність і усвідомлення нерівності. У числі критеріїв аналізу суб'єктивної оцінки соціальної справедливості виділяється ступінь відповідності праці розмірів оплати, рівень соціальної напруги, ступінь адекватності стандартів

соціального благополуччя можливостям отримання послуг, що забезпечуються соціальною політикою.

Соціальна справедливість і її принципи формуються під впливом соціально-економічного устрою суспільства, особливостей політики. Один з напрямків аналізу питань соціальної справедливості пов'язується з досягненням соціальної консолідації, інший напрямок виражається у вивченні якості життя, в мотивації соціальної поведінки.

Дослідження соціальної справедливості дозволяє визначити складність даного феномена в суспільстві, який використовується для оцінки різних подій в соціальній політиці. Через соціальну справедливість оцінюється ефективність діяльності органів управління, вона є також фактором успішного економічного розвитку, і від неї залежить ставлення населення не тільки до праці, а й до перспектив розвитку і стабільності. Потреба в соціальній справедливості виступає спонукальним мотивом до діяльності, спрямованої на соціальний розвиток.

Одним із елементів соціальної згуртованості, адаптованих до аналізу і методики виміру, запропонованих Девідом Гордоном, є соціальні повноваження [4], але воно поки не встоялось у вітчизняній науковій літературі.

Раніше «соціальні повноваження» тлумачилися як стимулювання самостійної активності людини, надання йому можливостей участі у вирішенні власних проблем, поряд з тими, у кого є владні повноваження, а також підтримка з метою придбання людиною впевненості в собі і розвитку здібностей до відстоювання своїх прав. Соціальні повноваження визначаються і як здатність до дій в рамках соціальних відносин в області ринку праці, бази знань, відкритості інститутів, до звернення до колективних та культурних дій при особистих відносинах. Соціальні повноваження спираються на участь у профспілках, робочу мобільність, підготовку кадрів, баланс розподілу часу між роботою і особистими справами.

Виділені компоненти соціальної згуртованості разом представляють системну модель, яка відображає структурні, функціональні та динамічні параметри соціального розвитку регіону, який передбачає наявність спільних інтересів, зумовлених загальними цілями розвитку соціальних груп і співтовариств. Аналіз категорії «соціальний розвиток» доводить, що регіон, володіючи явною локальною ідентичністю, ще не є повноцінним суб'єктом політики, відсутність активної позиції в соціальній сфері характеризує не тільки ставлення населення до управління, а й ширші проблеми суспільного життя.

Вирішення цих проблем має супроводжуватися вимогою з боку держави і суспільства соціальною включеністю громадян в економічне, культурне, соціальне життя. Подібна включеність має на увазі, принаймні, дотримання державно встановлених, визнаних громадянським суспільством правил і норм поведінки. Соціальні умови регіону прямо впливають на процеси включеності, участі спільнот.

Література

1. Радионова Л. А. Городской социум – императив субъектности города // Місто. Культура. Цивілізація: матеріали VI міжнар. наук.-теор. Інтернет-конф., Харків, квітень 2016 р. / Харків. нац. ун-т міськ. госп-ва ім. О. М. Бекетова. Харків: ХНУМГ ім. О. М. Бекетова, 2016. С.40-44.
2. Масалимов А. «Активное гражданство» как стратегия современной социальной политики / А. Масалимов, А. Масалимова // Вестник КазНУ. 2010. № 2 (35). С. 21-23.
3. Радионова Л. А., Радионова О. Н. Бустеризм как стратегический менеджмент города для привлечения инвестиций и туристов «Професійний менеджмент у сучасних умовах розвитку ринку»: Матеріали доповідей VIII науково-практичної конференції міжнародною участю (1 листопада 2019 р.). Х. : Монограф. 2019. С. 135-138.
4. Gordon D. Measuring social quality in Asia and Europe: with Particular Reference to Social-economic security / Paper presented at the second Social Quality conference in Asia: Social Quality and Sustainable Welfare Societies: Towards a new partnership between Asian Universities of the European Union. 2007. 1. P. 27.

ПДФО: ПРОБЛЕМИ НАРАХУВАННЯ ЧИ АДМІНІСТРУВАННЯ

А.Р. Хома студентка 2 курсу факультету Економіки та бізнесу

Д.М. Трачова д.е.н., доцент кафедри Облік і оподаткування

*Таврійський державний агротехнологічний університет
імені Дмитра Моторного*

Мабуть кожній працюючій особі, яка має власний дохід, відомо, що таке податок на доходи фізичних осіб або (ПДФО). Але іноді виникають питання: навіщо його сплачувати, куди йде цей податок, як він розраховується і до кого він застосовується, невже його сплачую лише я? На всі ці питання можна, а головне потрібно, знайти відповідь, щоб зрозуміти свої завдання і відповідальність як громадянина, та навчитись правильно і раціонально оцінювати можливості та функції влади країни, яка розпоряджається цими ж коштами.

ПДФО - це загальнодержавний податок, що стягується з доходів фізичних осіб громадян України, та не громадян (нерезидентів), які отримують доходи з джерел їх походження в Україні. Тобто за використання будь-яких ресурсів країни збирається податок, щось схоже на: «ось, на цій території є можливість отримувати дохід, користуйся, але сплати певну частину свого доходу за цю можливість».

За даними на 13 квітня 2020 року відповідно до статті Податкового Кодексу України ставка ПДФО становить 18% бази оподаткування щодо доходів, нарахованих у тому числі заробітної плати інших заохочувальних та